

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2023-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Romanom Chudým, advokátom, Okružná 7671/1A, Piešťany, proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/118/2019-1225 zo 14. decembra 2020 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tdo/70/2021 z 10. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením súdov v trestnom konaní, ktoré mali za následok oslobodenie jeho dlžníčky spod obžaloby pre zločin poškodzovania veriteľa. Tieto uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie s tým, že mu bude priznané finančné zadost'učinenie 100 000 eur.

II.

2. Rozsudkom právoplatným 5. apríla 2012 bolo vypořádané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva manželky boli prikázané nehnuteľnosti a manželka bola zaviazaná manželovi vyplatiť [REDAKOVANÉ] eur. Manželka bezprostredne na to previedla nehnuteľnosti na tretiu osobu. Pohl'adávkou manžela postúpená na tretiu obchodnú spoločnosť a potom na sťažovateľa bola proti manželke neúspešne vymáhaná v exekúcii a odporovacou žalobou.

3. Okrem toho za skutky súvisiace s prevodom nehnuteľností a výťažku z ich predaja boli na manželku podané trestné oznámenia treťou obchodnou spoločnosťou a sťažovateľ mal v trestnom konaní postavenie poškodeného. V roku 2016 bola na manželku podaná obžaloba

pre zločin poškodzovania veriteľa, ktorého sa mala dopustiť tak, že vyporiadaním nadobudnuté nehnuteľnosti predala za [REDAKOVANÉ] eur, no kupujúca obchodná spoločnosť jej zaplatila len [REDAKOVANÉ] eur, ktoré v júni 2012 vybrala v hotovosti zo svojho účtu. Manželka bola rozsudkom okresného súdu z 21. augusta 2018, proti ktorému bolo odvolanie prokurátora ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu zo 14. decembra 2020 zamietnuté, oslobodená a sťažovateľ bol odkázaný na civilný proces.

4. Sťažovateľ následne podal podnet na dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, na ktorý ministerka spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku podala dovolanie, ktoré bolo ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyššieho súdu z 10. augusta 2022 odmietnuté. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, nie je trestný čin, keďže nebol preukázaný úmysel obžalovanej.

III.

5. Sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv vidí v tom, že bol ukrátený na svojej pohľadávke. Z ďalšej argumentácie vyplýva, že nejde o vyjadrenia sťažovateľa, ale o vyjadrenia bývalého manžela obžalovanej, ktorý tvrdí, že bol v inom trestnom konaní obžalovaný a o odvolaní v tomto inom trestnom konaní rozhodoval ten istý senát krajského súdu. To podľa neho nebola náhoda, a preto proti sudcom tohto senátu podal žalobu o ochranu osobnosti, a preto v tejto inej trestnej veci bol vylúčený sudca okresného súdu a aj dvaja sudcovia krajského súdu, ktorí rozhodovali aj v namietanej trestnej veci. Bývalý manžel obžalovanej ďalej udáva, že bol kriminalizovaný a bol pokus o jeho likvidáciu, čo viedlo k tomu, že odišiel do zahraničia. Podľa sťažovateľa sudcovia, ktorí v namietanej trestnej veci rozhodovali, vedome kryli trestnú činnosť. Namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ vytýka to, že je nespravodlivé a svoje práva si nemá ako uplatniť v inom konaní. I z ďalšej argumentácie je zrejmé, že ide o tvrdenia bývalého manžela obžalovanej, ktorý tvrdí, že sa dostal do zdravotnej a ekonomickej tiesne, keď čelil presile justičného mafiánskeho systému.

6. Sťažovateľ následne konkrétnou argumentáciou namieta správnosť záveru všeobecných súdov o tom, že skutok obžalovanej nie je trestný čin. Podľa sťažovateľa posúdenie jej trestnej zodpovednosti bolo poznačené pasivitou prokuratúry a tým, že súd nevyhoviel jeho návrhom na dokazovanie. Okrem toho najvyšší súd vec neposúdil objektívne, ale jednostranne v prospech obžalovanej. Hlavný dôvod porušenia svojich ústavných práv vidí v tom, že najvyšší súd nepoprel spáchanie skutku, no dospel k záveru, že nie je dané zavinenie obžalovanej.

IV.

7. Zo žiadneho ustanovenia ústavy alebo dohovoru nevyplýva právo poškodeného na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (I. ÚS 481/2019, III. ÚS 265/2018, II. ÚS 220/2018, Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie ESĽP z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESĽP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESĽP z 21. 9. 2004, bod 48).

8. Sťažovateľ ako poškodený v trestnom konaní nemá vplyv na uloženie určitého trestu odsúdenému, o čom svedčí aj to, že poškodený nemá proti rozsudku v časti výroku o vine a treste riadny opravný prostriedok – odvolanie (I. ÚS 481/2019). Treba vnímať, že sťažovateľ v súvislosti

so škodou na majetku považuje výsledok trestného konania za nespravodlivý a pociťuje, že nedošlo k naplneniu jeho predstáv o odsúdení obžalovanej. K tomu treba uviesť, že sťažovateľ bol s nárokom na náhradu škody v súlade s Trestným poriadkom odkázaný na civilný proces. O jeho nároku sa má rozhodnúť v inom zákonom predpokladanom konaní. Trestné právo je právom verejným a predstavuje posledný prostriedok pri vyvedení zodpovednosti konkrétnej osoby za deliktuálne konanie, pričom prostredníctvom trestného práva sa chráni predovšetkým verejný záujem a odsúdením páchatel'a a uložením trestu sa zabezpečuje individuálna a generálna prevencia pred ďalším páchaním trestnej činnosti. Pri poškodení určitého súkromného právom chráneného záujmu deliktuálnym konaním tretej osoby právny poriadok vo všeobecnosti poskytuje poškodenému ochranu jeho subjektívnych práv a chránených záujmov najmä prostredníctvom súkromného práva. Aj preto bol sťažovateľ odkázaný na civilný spor (II. ÚS 220/2018).

9. Skutočnosť, že sťažovateľ bol v exekúcii a v ďalších civilných sporoch neúspešný pri vymáhaní svojich majetkových nárokov, objektívne nemôže byť napravená potencionálnym odsudzujúcim výrokom trestných súdov a uložením trestu obžalovanej. Práve preto sťažovateľom tvrdený právny omyl pri posúdení trestnej zodpovednosti obžalovanej a to, že vo veci jej obžaloby mali rozhodovať zaujatí sudcovia, čo vôbec nebolo predmetom trestného procesu, nie sú skutočnosťami, z ktorých by bolo možné vyvodiť porušenie ústavných práv sťažovateľ'a. Ústavný súd nie je ďalším trestným súdom, ktorého úlohou by malo byť naprávanie či už skutkových alebo právnych omylov, ktoré boli potencionálnym základom nesprávnych záverov všeobecných súdov o tom, že voči určitej osobe nie je dôvod na vyvedenie trestnej zodpovednosti. Garancie správnosti záverov všeobecných súdov o tom, že určitá osoba trestný čin nespáchala, osobitne ak ide o majetkový trestný čin ako v prípade obžalovanej, sú široké a aj v prípade sťažovateľ'a nadobudli osobitnú povahu, keď v neprospech obžalovanej bolo podané dovolanie ministerkou spravodlivosti. Verejný záujem na odsúdení páchatel'a bol v prostredí všeobecných súdov realizovaný v plnom rozsahu a nie je dôvod na to, aby bol doplnený prieskumom v rovine ústavných práv sťažovateľ'a. To vylučuje záver o možnom porušení jeho ústavných práv.

10. I keď možno nie je správne, že sťažovateľ, či skôr jeho právny predchodca, svoju časť povinností z rozsudku o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva splnili, no justičný systém, možno aj pri istých nedokonalostiach uplatnenia práv sťažovateľ'a, splnenie povinností druhou stranou sporu nezabezpečil, je ústavná sťažnosť sťažovateľ'a zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2023

Robert Šorl
predseda senátu